

Leesrooster 2009-01

5 jan. tot en met 1 feb. 2009

maandag 5 jan. **Psalm 22:1-6**

In deze psalm gaat het over lijden. De verzen ervan willen je dragen en meene-men. Als je geen woorden meer hebt, kan het zomaar, dat je die vindt in een psalm.

Jezus bidt de woorden van de psalm, als Hij aan het kruis hangt. De woorden spreken van zijn afschuwelijke lijden. In die situatie zijn de woorden van dit gebed. Vs.2 – heeft God Hem nu ook verlaten? Net als iedereen? Maar het lied gaat verder en komt bij vs.5. De Heer spreekt vertrouwen in zijn Vader uit.

dinsdag 6 jan. **Psalm 22:7-22**

Door dat uitgesproken vertrouwen kantelt de klacht. Wat een mens niet (meer) kan bedenken, zegt het Woord. Daar klem je je aan vast.

De klacht slaat om tot lof. Klacht en lof horen bij elkaar. Maar het is wel: die klacht gefundeerd in de lofprijzing.

'Maar Gij, Here, wees niet verre,/ mijn sterkte, haast U mij ter hulpe'. En dan dringt het besef door: *'Gij hebt mij geantwoord.'*

woensdag 7 jan. **Psalm 22:23-32**

God hoort ons zuchten, Hij weet wat we zeggen willen, als de woorden ons ontvallen. Hij is er! De Heer bidt de woorden van Psalm 22 aan het vloekhout. U weet ook wat Hij zei aan het einde van de strijd: *'Vader, in Uw handen beveel Ik mijn geest.'*

donderdag 8 jan. **Psalm 31:1-9**

De Heer sluit zijn bidden af met weer woorden uit een psalm, nl. Psalm 31:6. De psalmen zijn Zijn stem geworden. Zoals een Joods kind aan het einde van de dag bad Hij. Daarop zei Hij, en leren wij zeggen: Amen! Zo kon Hij zijn hoofd neerleggen.

Zo kun jij je hoofd neerleggen. Je weet: De Vader waakt over me. En: als je wakker wordt, is Vader er nog!

vrijdag 9 jan. **Psalm 31:10-19**

Woorden die je hardop zou moeten zeggen; woorden waar je in alles op mag terugrijpen: *'Mijn tijden zijn in uw hand'* – Hij draagt je en is nabij. Je valt niet uit die hand. *'Vandaag en morgen ben ik geborgen, volkomen veilig in Gods hand'* zingt het lied.

zaterdag 10 jan. **Psalm 31:20-25**

Je wordt op Gods weg gezet. Je mag Hem kennen, bij Hem schuilen. Hij bergt je en vergeet je niet. Hij wekt ook verwachting in je hart. Daarop mag je bouwen, daaruit kun je leven!

De Schriftplaatsen van de komende dagen komen uit het evangelie naar Marcus, uit het gedeelte dat gaat over de weg die de Messias gaat, die het volk verwachtte. Hij zou niet alleen een weg van lijden gaan, maar ook herstel brengen.

zondag 11 jan. **Marcus 8:22-26**

Ter inleiding op het gedeelte van morgen lezen we het verhaal over de blinde te Bethsaïda (= huis van de jacht, huis van de proviand). De ogen van het volk

moesten geopend worden. Daar heeft de weg van de Messias mee te maken. Dat je gaat zien, oog krijgt voor de weg die Hij gaat.

Zij brengen een blinde bij Hem. De Heer neemt hem mee buiten het dorp, dat later genoemd wordt als een bolwerk van ongeloof.

Hij spuwde in zijn ogen. Speksel heeft in het Hebreeuwse denken te maken met overdracht van leven. Door die handeling draagt Jezus Zijn leven over op die blinde.

maandag 12 jan. **Marcus 8:27-30**

De Heer is op weg naar de dorpen van Caesarea Filippi. De naam Caesarea verwijst naar het Romeinse Rijk – naar ‘caesar’ (keizer).

Jezus gaat in gesprek, terwijl zij ‘onderweg’ zijn. Het Hebreeuwse woord (*baddèrek*) betekent letterlijk ‘op de weg’ – de grondtekst heeft ‘in de weg’. Op die weg komen de vragen, komt het gesprek. Zoals ook in je leven vragen opkomen, waarover je met andere gelovigen spreekt.

Veelkleurig zijn de antwoorden van de discipelen. Zij begrijpen, dat Jezus in de lijn van de profeten ligt. Kijk maar wat Petrus antwoordt (vs.29): ‘*Gij zijt de Christus (Messias).*’ Dat woord is gaan rollen, een steen in de vijver geworden, een steen die de berg afrolt (vgl. Daniël 2).

Kijk ook naar vs.30. Dat is ook een motief, dat je steeds bij Marcus ziet: het Messias-geheimenis. Van die verborgenheid van de weg wordt wel iets onthuld, maar die wordt niet opgeheven.

dinsdag 13 jan. **Marcus 10:46-52**

Het gedeelte over de weg loopt tot hoofdstuk 10:45. Voor dat begon, las je over genezing van blindheid (hfd.8:22-26). Aan het einde ervan staat de genezing van Bartimeus (= zoon van de geéerde). De Messiaanse weg wordt omlijst door genezing van blindheid en heeft te maken met het openen van ogen. Als je geen open ogen krijgt, kun je het niet zien.

Bartimeus zit ‘aan de weg’ (motiefwoord). In Marcus 8 heeft de blinde geen naam, hier wel. Hij geeft je een naam!

En: in Marcus 8 heeft Jezus geen titel en hier wordt Hij ‘*Zoon van David*’ genoemd.

woensdag 14 jan. **Marcus 10:46-52**

Het is goed om beide gedeelten (herlees hfd.8:27 – om alles weer helder te hebben) verder te vergelijken. ‘*Heb medelijden met mij*’. Dat is uit de psalmen: ‘*Heer, ontferm U.*’ Zie je trouwens wat de mensen zeggen? Houd je mond! Maar even later: ‘*Houd moed, sta op.*’

De Heer stelt Bartimeus een vraag: ‘*Wat wilt gij, dat Ik u doen zal?*’ (vs.51). Die vraag komt in hfd.8 niet ter sprake.

In dat hoofdstuk ontbreekt ook de rol van het geloof. Vgl. vs.52.

Nog een verschil: waar de blinde uit Marcus 8 naar huis gaat, volgt Bartimeus Hem – ‘*op de weg*’. Als je ogen geopend worden voor wat God zegt, ga je met Hem *op weg*.

Zo staan de verhalen van de blinde uit Marcus 8 en Marcus 10 samen om de weg van Jezus heen. Blinden zullen het zien!

In Romeinen 3:9-20 spreekt Paulus over zonde. Het Hebreeuwse woord (chata't) betekent: je doel missen. Dat is iets anders dan al dat menselijke denken en het verdelen in rubrieken en indelingen in 'kleine zonden, hoofdzonden en doodzonden'.

'Je doel missen' gaat dieper. Dat heeft te maken met het punt, dat je ergens toe bestemd bent. Zonde is dan je bestemming mislopen, naast je doel schieten. Zonde heeft ook te maken met isolement – je staat alleen, apart, niet meer open voor de ander. Maar Paulus wijst ons op Gods gerechtigheid.

donderdag 15 jan. **Romeinen 3:21-22**

Nu klinkt waar de apostel naar toe wil – vs.21. 'Thans echter' – die zegswijze vind je ook vaak bij de profeten: 'Maar nu!' (Hebr.: 'attah'). Dat 'nu' is kostbaar, zegt Goverts, dan voel je dat God in de tijd komt. God laat je niet aan je lot over.

Het gaat om 'gerechtigheid Gods' (Hebr. *tsedaqah*). God komt niet met Zijn gerechtigheid om je te meten en ook niet om allerlei dingen van je te eisen. Het is gerechtigheid die Hij geeft. Wat je te weinig hebt, heeft Vader in overvloed! Let op 'over-' , het is de overtreffende trap. Bij Hem is een overwicht van genade. Dat is om van te zingen: 'Toch overwint eens de genade en maakt een einde aan de nacht'. Dat doet Paulus ook! We lazen al eerder, dat David dat ook wist. Als God met gerechtigheid komt, ga je er als mens niet aan, maar kom je er bovenuit (Psalm 31:2).

vrijdag 16 jan. **Romeinen 3:21-22**

'waarvan de wet (Torah) en de profeten getuigen' – in de Torah lag het al besloten en de profeten wisten er al van. Buiten het wettische denken om komt God! Het is 'door het geloof van Jezus Christus' (Statenvertaling). Dus: het geloof dat Hij had en nog altijd heeft. In de weg van dat geloof wordt de mens, word jij er deelgenoot van. In die weg van vertrouwen, door dat geloof wordt het werkelijkheid.

Voor wie is het bestemd? 'voor allen en op allen die geloven' – staat er letterlijk. Je mag je hechten aan Hem.

zaterdag 17 jan. **Romeinen 3:23-24**

'De heerlijkheid van God' – omdat die wordt gemist, is de glans eraf. Maar dat heeft God niet zo gelaten! Na het 'Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods', staat er, 'en worden om niet gerechtvaardigd uit Zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus.' God geeft het, Hij schenkt het. Zomaar, een cadeau.

'in Christus Jezus' – het zal uiteindelijk worden wat het oorspronkelijk was. God wijst je de weg en geeft daarbij licht op je pad. Je kunt je door Hem weer oriënteren.

zondag 18 jan. **Romeinen 3:25-30**

God heeft Hem voorgesteld, voor ons aangezicht neergezet. Kijk maar naar Hem! Hij laat je niet aan je lot over. Er is Iemand Die het van je overneemt, Die voor je instaat en Die opknapt wat jij niet meer hoeft te doen en ... wat jij niet kon doen.

Romeinen 3 is eigenlijk een jubellied van de apostel. En jij en ik? Wij jubelen met hem mee.

maandag 19 jan. **Romeinen 3:25-30**

In vs.25 staat een bijzonder woord: 'de *verdraagzaamheid Gods*'. Verdraagzaamheid betekent letterlijk: omhoog houden. Dat is niet iemand in zijn sop gaan laten koken, maar letterlijk dragen. Je probeert de lasten van de ander te dragen.

God draagt de tijden, Hij draagt je, als je niet lopen kunt. Zijn armen zijn om en onder je, zegt Psalm 139:5.

God is de *Rechtvaardige* (de Tsaddiq) en Hij rechtvaardigt je, rechtvaardigt allen. Daar wordt God niet minder van, daar wordt Hij meer rechtvaardig van.

Hij is de God – 'niet alleen de god der Joden ... ook der heidenen! Ook van de gojim, van de heidenen, van de volkeren. Niemand ziet Hij over het hoofd.

Wij lezen de komende dagen opnieuw in de brief aan de Galaten. Die blijft altijd aanspreken, omdat wetticisme onder gelovigen steeds zijn lelijke kop probeert op te steken.

dinsdag 20 jan. **Galaten 4:1-5**

Zoon = erfgenaam en lot(deel)genieter. Zoon betekent ook: bouwer. De illustratie is het volk Israël. Zolang dat onder voogdij (letterlijk: kind-geleider) stond, was het in slavernij onder de regels van het oude verbond, de wet (Torah) voor Israël.

De periode, die een mens onder de grondregels (NBG: wereldgeesten) van de wereld (wetten en regels) staat, wordt vergeleken met de periode van kind zijn. Het is de bedoeling, dat een gelovige volwassen wordt in het geloof. Pas dan kan de status van zoon geleefd worden.

woensdag 21 jan. **Galaten 4:1-5**

In de praktijk leggen gelovigen elkaar nogal eens wetten en regels op. Dat heeft diverse gevolgen. De een gaat de ander overheersen, terwijl er maar één Heer is. Daarbij leidt het vaak tot verstarring en blijft men over en weer *kinderachtig* doen. Details worden uitvergroot tot belangrijke punten waarop men elkaar bestrijdt. Kortom: verhindering om *samen als zonen* op te trekken naar het hemels thuis!

donderdag 22 jan. **Galaten 4:6-10**

De gelovige is door het volkomen werk van de Heer Jezus Christus vrijgekocht van de vloek van de slavernij onder wetten en regels.

Voor de Israëliet waren dat de regels en wetten, die aan Mozes gegeven waren. Voor de gelovigen uit de andere volken was dat het systeem of de religie waar zij aan gebonden waren. De apostel legt uit, dat dat hetzelfde is! De wereldgeesten, de grondregels van de wereld, zijn de wettische principes en regels waaronder elk mens van nature staat.

De gelovige in Christus Jezus bevindt zich onder Gods genade: een positie van zoon! Maar in de praktijk blijven o zo velen kind!

vrijdag 23 jan. **Galaten 4:11-20**

Paulus was in lichamelijke zwakheid bij de Galaten gekomen, maar kreeg alle ruimte onder hen. Nu ziet hij een ernstige verandering in houding bij diezelfde Galaten. Zij waren onder de betovering van judaïstische, wettische mensen gekomen. Zij wilden terugkeren tot de zwakke, arme grondregels van de wereld, ook al komen die uit de Mozaïsche wetten! De Galaten keerden terug naar het

vlees, in plaats van zich te laten leiden door Gods geest. Ze verlieten de genade, die Paulus hen gepredikt had!

zaterdag 24 jan. **Galaten 4:21-26**

Paulus laat de typologie zien, die in Genesis aanwezig is; hij neemt de geschiedenis van Sarai en Hagar en toont de 'diepere zin' ervan. Het Jeruzalem, dat boven is (NBG vertaalt foutief: hemelse), is ons aller moeder. Dat is vrij! Alle gelovigen hebben dit Jeruzalem als moeder; dáár regeert genade van God; zo hebben zij alle vrijheid om hun hemelse Heer te dienen!

zondag 25 jan. **Galaten 4:27-31**

In de praktijk gebeurt steeds, wat in vers 29 staat. De wettische mensen vervolgen de gelovigen, die uit *genade* leven. "Ja, maar dat kan toch zomaar niet!", zeggen zij dan, of "wij (...) deden dat altijd anders", of "wij houden vast aan het oude". Zulke gelovigen zijn star, tonen geen ruimte voor anderen, die er anders over denken op grond van de Schrift, en zijn evenmin bereid hun mening aan te passen als blijkt, dat dingen anders liggen. De regels van 'de groep' handhaven!

maandag 26 jan. **Galaten 5:1**

Dit is een tekst in de categorie Romeinen 5:1 en 8:1; een geweldige uitspraak van de apostel, die de gelovige wijst op de ware vrijheid: die in Christus Jezus. Dat is het tegenovergestelde van een *slavenjuk*; je bent dan vrij van het dwangmatige van de wettische mensen.

Onder gelovigen heerst nogal eens dwang. Dat is geen teken van geestelijk, maar van vleselijk leven. De ware geestelijke gelovige laat de andere gelovige vrij, in plaats van die te sturen in zijn of haar richting. Dát is genade in de praktijk!

dinsdag 27 jan. **Galaten 5:1-4**

Voor 'de wet' in dit stukje kun je – bij uitbreiding – ook denken aan alles, wat mensen als regels aan anderen opleggen. Zodra je daarmee begint bij een groep gelovigen, schuif je de genade opzij. Dan sta je buiten de genade, of letterlijker: je valt uit de genade. De gelovige heeft een directe band met het hoofd, Christus. Het gaat niet aan daar tussen te komen en voorschriften te geven naast (en dus in plaats van) het levende woord van God zelf.

woensdag 28 jan. **Galaten 5:5-6**

'Door de geest.... uit geloof', zó werkt het! De gelovige wordt geleid door de geest van God, die aanstuurt. Daarbij zal die gelovige rekening houden met en ruimte geven aan de ander, die ook in het lichaam van Christus is. Gelóof, dat door Gods liefde werkzaam is, bouwt op en zal de vrijheid in Christus gebruiken om te dienen in dat wat God te doen geeft (lees Efeziërs 2:10!).

donderdag 29 jan. **Galaten 5:7-12**

Het zuurdesem: wetticisme maakte de ene Galaat opgeblazen tegenover de andere. Wellicht ging men zich beroemen op 'het al langer meelopen' dan anderen, en dat, terwijl elke ademhaling door God gegeven is! De gist van wettisch denken werkte vernietigend onder de Galaten. Daar heerste 'het mag wel of het mag niet', maar daar gaat het onder de genade helemaal niet om! Bovendien maakte het mensen zuur in hun reacties op gebeurtenissen en mensen. Lééf de genade van God uit!

vrijdag 30 jan. **Galaten 5:7-12**

Het woord 'straf' (vers 10) is een vertaling, die voortkomt uit het theologische denken van de NBG-vertalers. Strikt genomen bestaat er geen Hebreeuws of Grieks woord voor 'straf' in de bijbel. Het gaat hier om een gericht, een gevolg van het handelen van God, Die zaken terecht brengt. Dit gebeurt voor de gelovigen bij of op het erepodium van Christus, vlak na de opname van de gemeente, 2 Corinthiërs 5:10. Dit podium bevindt zich in de hemel, niet op de aarde.

zaterdag 31 jan. **Galaten 5:11, 12**

De 'aanstoot van het kruis' is, dat de mens geen enkel eigen werk bij God in rekening kan brengen, alsof God daarvoor loon moet geven. Dat geldt voor alle mensen; voor de gelovige geldt dat net zo. Ook nadat een mens gelovig is geworden, kan er geen enkel eigen werk bij God in rekening gebracht worden. Het was, is en blijft alles *genade*. Het kruis (van Christus) heeft een einde gemaakt aan al het menselijke, vleselijke eigen willen en kunnen en doen. Goddank!

zondag 1 feb. **Galaten 5:13-15**

Onder gelovigen heerst de ware vrijheid: elkaar dienen door de liefde. Dat is niet slaafs/wettisch, maar puur, in liefde elkaar de ruimte geven. Genade schenkt de ander de ruimte om eigen (door God gewerkte) initiatieven te ontwikkelen, die tot opbouw van het lichaam van Christus zijn. Vers 15 is een schrille tegenstelling tot het zojuist bedoelde klimaat. 'Elkaar bijten en vereten' komt helaas(!) maar al te vaak voor onder gelovigen; het is lelijk vleselijk. Laat Gods genade je denken en voelen sturen!